

Szivárvány

2016. ÁPRILIS • XXXVII. ÉVFOLYAM • 394. SZÁM

4.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Szeleburdi április

Azt mondják rá, bolondos,
szeleburdi, kolontos,
pedig inkább szeszélyes,
rigolyás és kedélyes.

Mondhatni rá csalós, hamis,
napsütésben havazhat is,
egyszer langyos, másszor rideg,
nem túl meleg, nem túl hideg.

Nagykabátban bemelegszel,
anyu tudja, s nem ereszt el,
fullasztó már, szorít a sál,
tavaszodik, de még nincs nyár.

KÜRTI ANDREA rajzai

SIMON RÉKA ZSUZSANNA

Hajnali fényben

Hajnali fényben ázik a rét,
tavasz füttyörési esőénekét.
Rügyfakadásban elszundít a fa,
álmában lágy szellő csiklandozza.
Virágbontásban hangosan nevet,
leveleit festi megannyi ecset.
Színek záporából gúnyát tép, szakít,
madarak lepik el görbe ágait.

BALÁZS TIBOR

Diótörő

Mókás mókus
odafönt,
fogd meg, ha tudod,
ha nem, akkor te magad
törd meg a diót.

Mókás mókus
idelent,
kapd el, ha lehet,
ha nem, akkor ezen már
ne törd a fejed.

Ki az okosabb?

Népmese

A kecske az utcán ballagott. Szembejött vele a bárány.

– Egy bárány a nyomomba sem léphet – gondolta a kecske. – Nem köszönök neki.

Úgy elmentek egymás mellett, hogy egymásra sem néztek. Nemsokára a kútnál újból találkoztak.

– Miért nem köszöntél nekem? – szólította meg a kecske a bárányt.

– Miért nem köszöntél te előre? – kérdezte a bárány.

– Még mit nem! – rikkantott a kecske.

Nekirontott a báránynak. Már javában dulakodtak, mikor észrevették, hogy arra ballag a ló.

– Tegyen ő igazságot! – mondták.

A ló meghallgatta őket, majd így szólt:

– Aki okosabb, az köszön előbb!

Azóta, ha találkoznak, mindketten teli torokból üdvözlik egymást:

– Adjon Isten, mek-mek!

– Fogadj Isten, be-e-e!

**Ha hangosan, mosolyogva
köszönsz, mindenki
kedvesen fogadja majd.**

SZILÁGYI TOSA
KATALIN rajza

- SZIA! ● KEZÉT CSÓKOLOM! ● JÓ NAPOT KÍVÁNOK! ● VISZONTLÁTÁSRA!
- SZERVUSZ, KICSIM. ● ISTEN HOZOTT. ● ISTEN VELED. ● JÓ ÚTAT!
- ALÁZATOS SZOLGÁJA, ÚRAM, KIRÁLY!

Ki hogyan
köszön?
Rajzolj megfelelő
színű pöttyöt
a buborékokba.

ÜNIPAN HELGA
rajza

CSEH KATALIN

Minden napra egy mondóka

Hétfő, hétfő,
csigalépcső,
felvezet a
bársony égre,
égnek kellős
közepére.
Únatkozik,
lábát lóbálja
a nap,
hogyha éhes,
báránnyelvre
harap.

Kedd, kedd, kedd,
üres a zsebed,
tegyél bele
üveggombot,
üveggolyót,
kéket, bordót
s sztaniolba
göngyölt bonbont.

Szerda, szerda,
szederinda,
szederindán
lepkelábnym,
nézem, nézem,
alig látom,
azért mégis
megcsodálom.

Csütörtök, csütörtök,
kihúlt már a sütőtök,
nem pirul a sütőtök,
ha nem hiszed, járj utána,
csütörtököt ne mondj máma.

KISS LEHEL

Hétjáró

Hétfőn, kedden
mentem, mentem,
de még szerdán
sem pihentem.
Csütörtökön
sütőtökön éltem,
pénteken is
tovább mendégéltem.
Szombaton már
elfáradtam egészen,
a vasárnap
hintót küldött elébem.

KOVÁCS KATALIN
rajzai

Péntek, péntek,
itt elértetek?
Égig ér a vágatok,
többre már nem vágyhattok.
Égig ér az álmok álma:
rajta leng a félhold fátyla.

Szombat, szombat,
vajon, mit hozhat?
Kenyeret, kalácsot,
seprűt és lapátot,
víg báli muzsikát,
két csinos menyasszonyt:
Alvégről Anitát,
Felvégről Fannikát.

Vasárnap, vasárnap,
ünnap és varázslat,
dolmányon pityke,
ruhán fodor, csipke,
nyakban piros kláris,
fürgén jár a láb is.

SZŐCS MARGIT

Dupló Döme

Kedves barátom, fogadni mernék, elképzelni sem tudod, miként lett belőlem, szegény, kallódó lególegényből várkapitány. Na, ide süss!

Múlt szombaton reggel történt. Éppen a kockás házipapucs puha belsejében heverésztem, amikor egy

kéz nyúlt értem, és a közeli legóvár bástyájának tetejére állított.

– Dupló Döme – szólt a kézhez tartozó hang, – mivel jóban-rosszban velem voltál az óvodában, a játszótéren, a villamoson, a fogorvosnál, hálából kinevezlek Legóvár várkapitányának.

Gondolhatod, egészen megrészegültem a meglepetéstől. Nem értettem, hogyan történhetett meg mindez, hiszen jótünderrel sem találkoztam, aranyhalacsát sem fogtam. Csak úgy, a semmiből pottyant rám a szerencse. Ám kiderült, hogy mégsem a semmiből, mert a hangnak és a kéznek gazdája is volt: Pali, a vár építőmestere. Bizony, sokáig csipkedtem magam, hogy elhiggyem: nem a kockás papucs mélyén álmodom a velem történt csodát.

– Várkapitány vagyok, igazi várkapitány! – kurjantottam, táncoltam örömben. – Ez a bástya pedig a világ teteje! Hú, de messzire ellátni innen: az íróasztalig, sőt a szobapálmáig is. Tőlem keletre fekszik a játékos láda.

– Hahóóó, mackók, boszorkák, bűvészek, daruk, dömperek!

A nyugati oldalamon húzódik a ledobált ruhák hegye, északon áll a tátott szájú papírkosár, délen terpeszkedik a piros fotel. És ez mind kizárólag az én birodalmam!

De hamarosan kiderült, hogy mégsem egészen így van, mert távolabb, az ajtó

mögötti sarokban egy félelmetes lány-lény tanyázik: Négykézláb Sári, aki orvul kiszakított egy szögletet az uradalmamból. De erről majd később.

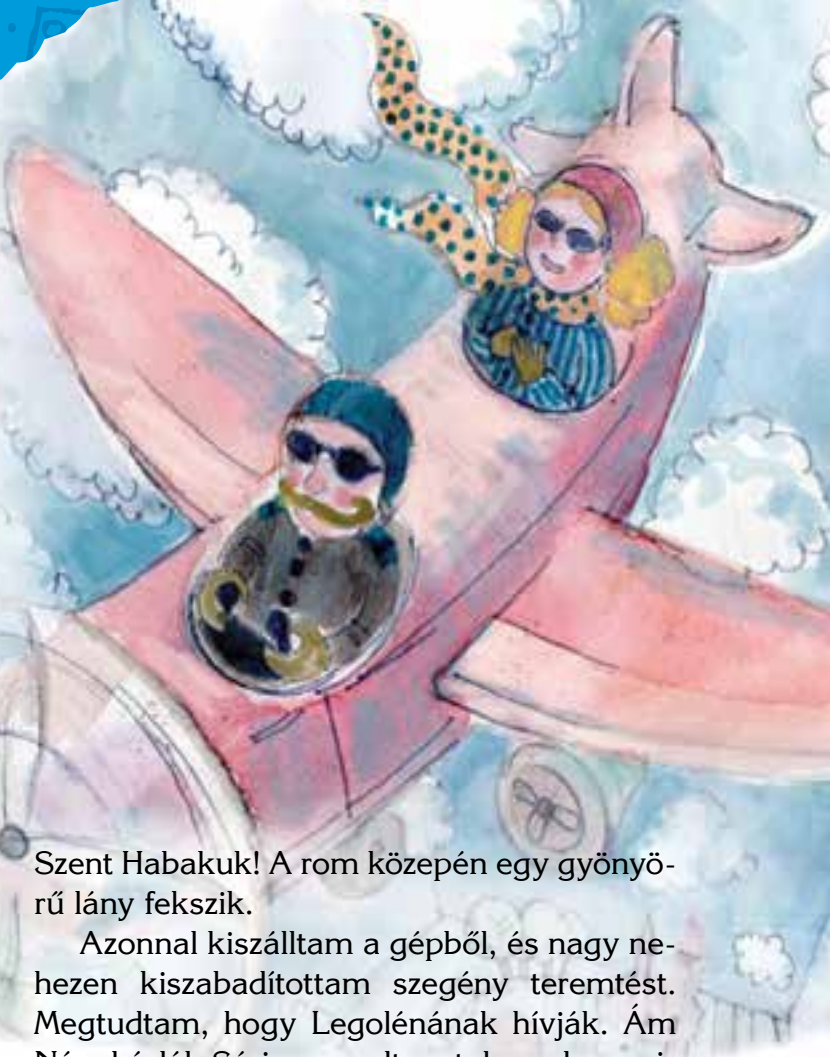
Szóval felvitte az Isten a dolgom, urasan éltem. Egész nap föl-alá sétálgattam a vártermekben, néha kilovagoltam a környékre nyulakra vadászni, békászni, rákászni. Egyszer egy ellenséges hadsereggel is sikeresen megküzdöttem, mely be akarta venni a váram. Mit mondjak, meg se kottyant nekem, sipp-supp, egymagam hánytam kardélre minden levitézlett katonát.

Aztán egy délután Pali azzal állt elő, hogy szedelőzködjem, mert elutazunk: épített egy repülőt, azzal vesszük szemügyre a birtokot. Ha láttad volna, hogy vacogott a fogam, szörnyen irtóztam a repüléstől. De nem volt sok időm a rettegésre, mert Pali fölrakott a gépre, és olyan száguldozásba kezdett velem, mint egy megvadult lódarázs. Amikor végre belefáradt, csendesen ereszkedni kezdett, éppen Négykézláb Sári tartománya fölött.

Uram, Teremtőm, hogy nézett ki az az ország! Mint egy kiborított szemeteskuka. Vagy mintha tornádó söpört volna végig rajta. Négykézláb Sári pedig csak csapkodott és zúzott megállás nélkül. Az éktelen robajban egy vékonyka hangot véltem hallani:

– Segítség! Segítség!

A segélykiáltás egy romhalmaz alól jött. Odairányítottam a repülőm. És mit látok?

Szent Habakuk! A rom közepén egy gyönyörű lány fekszik.

Azonnal kiszálltam a gépből, és nagy nehezen kiszabadítottam szegény teremtet. Megtudtam, hogy Legolénának hívják. Ám Négykézláb Sári sem volt rest: borzalmas sikítások közepette felénk csörtetett.

Menekültünk, ahogyan bírtunk, beugrottunk a repülőgépbe, de az üvöltő mászómasina felszálltunkban elkapta a gép farkát, és egy darabot kitört belőle. De ez nem volt elég, olyan sebesen száguldott a nyomunkban, akár egy viharfelhő. Hamarabb ért a várunkhoz, mint mi a repülővel. A szépséges Legoléna ijedtében a karomba ájult.

Ekkor nagy csata kezdődött Pali és Négykézláb Sári között.

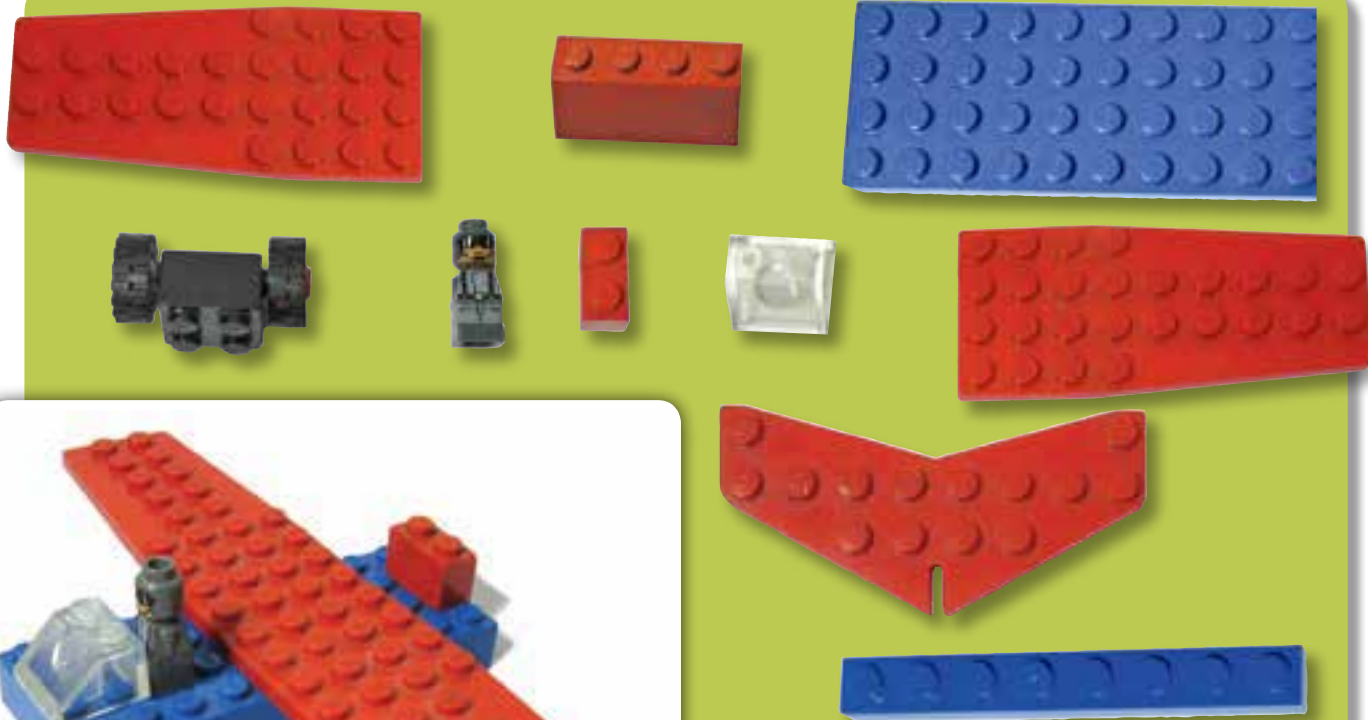
– Add vissza Legolénát, az enyém! – bömbölte Sári, miközben Pali haját cibálta.

– Hogy megint rajta táncolj, dobálózz vele? Különben is Dupló Döme várkapitány beleszeretett, és el akarja venni feleségül – kelt Legoléna védelmére Pali, és megpróbált szabadulni hűgától.

– Tényleg? Esküvő is lesz? – csillant fel Négykézláb szeme, és menten abbahagyta a toporzékolást.

– Persze. Három napig tart a bál. Ez a menyasszonyi torta – rikkantotta Pali, és előkapott a zsebéből egy piros nyalókát.

És ekkor, ha láttad volna, kedves barátom, a félelmetes Négykézláb dorombolva kezdte kérlelni Palit:

Rajzolj zöld pöttyöt azok a legoelemek mellé, amelyeket felhasználtunk a repülő megépítéséhez, és pirosat azok mellé, amelyeket nem.

- Add nekem!
- Ha itt hagyod Legolénát – nevette el magát Pali.
- Jó – állt kötélnek egyből Négykézláb Sári, azzal kikapta bátyja kezéből a nyalókát, és meg sem állt vele a sarokig.

Hát így köszöntött rám a duplo-szerencse: nemcsak várkapitány lettem, hanem a tüneményes Legoléna férje is, aki – te magasságos szilvafa, megint elmeséltem az időt! –, már félórája főzi nekem a háromperces lágytojást.

NEMES NAGY ÁGNES

A húgom

Haja barna, szeme kék,
nincs kint minden foga még.

Selypít is még egy kicsit,
azt mondják rá: csorba csík.

Ha én mondom: csorba csík,
cini-hangon felvisít.

A ruhája burettruha,
kék, akár a levendula.

Kék ruhában ül a réten,
gyalogbodza zöld tövében.

Bodza szárát meghúzkodja,
kisebb, mint a gyalogbodza.

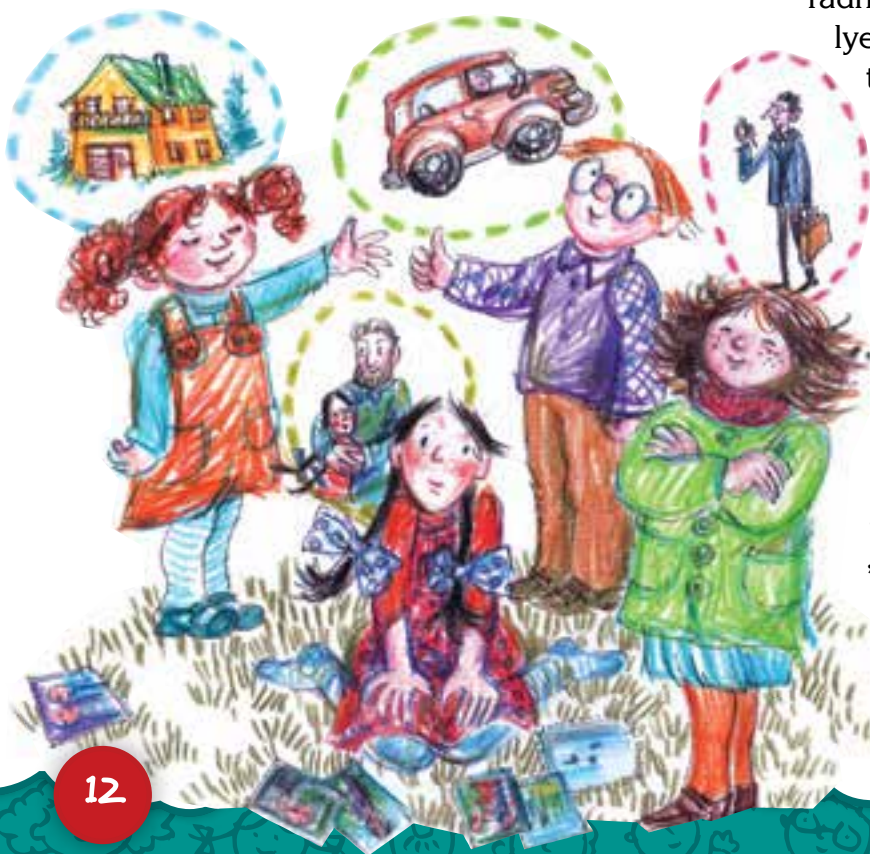
Nahát! Hogy ez milyen picil!
Fa alatt ül – ő azt hiszi.

MEZEY ILDIKÓ rajzai

FÓRIS-FERENCZI RITA

Család

Mi nagy család vagyunk. Apu, anyu és mi hárman, gyerekek. A nagytesóm kamasz, a kistesóm dackorszakban van, én semmilyen korszakban nem vagyok. Anya azzal vigasztal, hogy csak néhány évnek kell eltelnie, és én is kamaszkorba lépek. Alig várom! – mondom én. Ajjaj! – sóhajt anyu.

Megkérdeztem anyut, hogy apa milyen korszakban van. Azt mondta, hogy apa ereje teljében lévő, középkorú férfi. Ezt én nem értem pontosan, de biztosan azt jelenti, hogy van már három gyermeke és sok-sok ősz hajszála.

Ezek szerint a nagybátyám még nincs ereje teljében, sőt nem is középkorú. Ő csak fiatal. Mert egyetlen ősz hajszála sincs, és csak egy gyereke van. Az is csak picur cse-csemő. Ez is egy korszak, de nem érdekel annyira, mert ezen én már túlvagyok.

Szeretném, ha apu még sokáig ilyen maradna. Amikor megkérdezik a barátaim, milyen az én apukám, elmondom, hogy ereje teljében lévő, középkorú férfi, és már sok ősz hajszála van.

Ők elmesélik, hogy az apukájuk vállalkozó, két kocsija van, örökölt egy házat, és most vettek új bútort. Én nem tudom pontosan, hogy apu hol is dolgozik. Házunk van, kocsink is van, de apu szerint a kochi régi, ócska tragacs, és a házat is fel kéne újítani.

Lehet, de én mégis nagyon büszke vagyok, mert az összes apu közül csak az én apukámnak van „ereje telje” és „középkora”. És egyik gyerek apukájának sincs ősz hajszála. Az enyémnek még az is van. Nem is egy.

Kösd össze, melyik gyerek melyik szülőhöz hasonlít.
Kitalálod, a nagyszülők közül kik az anyu és kik az apu szülei?
Rajzold le a családotokat.

BAK SÁRA rajzai

BALÁZS IMRE JÓZSEF versei

Szurikáta

Nagy családban élek,
Mindig együtt járunk,
S ha este alszunk üregünkben,
Összeér a hátunk.
Ha őrködni kell néha-néha,
Két lábamra állok,
Csemegének skorpiókat
S bogarakat rágok.

Vidra

Vidra lettem, vízben úszva
Fogdosom a halakat.
Úgy gondolom, halat enni
Szebb, mint minden szavalat.

Majom

Makogok, ha rám makognak,
Utánzom, ha utánzol.
Sokat eszem kókuszból
És akármennyit banánból.
Hegyet mászni unnék kicsit,
De a fákra felmászom,
Ágak között szundítok, és
Ágak között tornászom.

Zebra

Van nekem egy csíkos pizsamám,
S csíkos lesz majd minden unokám.
Pizsamában járok a boltba,
S amit ír a listán,
Vagy még többet is tán,
Berakom egy csíkos szatyorba.

Ügyesedjünk

Nemcsak Petőfinek kedvenc madara a gólya, hanem nektek is. Talán a kéményeteken nem, de a kézimunkáitok között vígan kelepel. Lássuk, mi mindenből „születhet” gólyamadár.

• **Bunău Irén** árpádi előkészítő osztályának csupa körből hajtogatott-ragasztott gólyája a rétet fürkészi, a papírhenger-gólyák viszont türelmesen csücsülnek a fészekben, míg ki nem kelnek a gólyafiak.

• **Szilágyi-Székely Melinda** tanító néni magyarlapádi kisdíákjai vattakorongból, kartonból és hurkapálcából ragasztották a hosszú lábú tavasz-hírnököt.

• **Gergely Erika és Farkas Andrea** óvó néni a kolozsvári Hársfaillat Óvodában habszivacs tömőanyagból ragasztotta a nagy gólya tollát, a kicsik szárnya dióhéj, lábuk pedig hurkapálca.

● **Makfalvi olvasóink, Györgyi Dalma tanító néni** harmadikosai papírkollázs gólyákat röptettek szerkesztőségünkbe. Érdekességük, hogy szárnyuk a gyerekek kézformája.

● **Szucher Zsuzsa és Kovács Júlia óvó néni** csoportja a **marosvásárhelyi Pedagógiai Líceum Gyakorló Óvodájában** háromféle módszerrel is készített gólyát. Papírhengerből, borzosra vagdossal szárnyal, vattakorongból és szalvétagalacsinból. Rémműködnek is a békák ennyi gólya láttán.

● **Melengess, napocska! – kéri a hóvirág Domokos Zsuzsa tanító néni sepsiszentgyörgyi osztályának tavaszi kollázsán.** Reméljük, azóta nemcsak a kézimunkákon, hanem a Váradi József Iskola udvarán is bólogatnak a hóvirágok.

● **Kitaláljátok, melyik a kedvenc állata a tordatúri Ugribugri Nyulacskák csoportjának? Kövecsi Noémi óvó néni segítségével egy sereg frottír-nyuszt varrtak.**

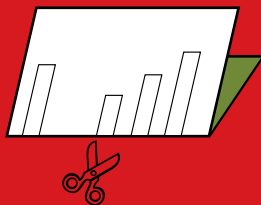

Jó szomszédok

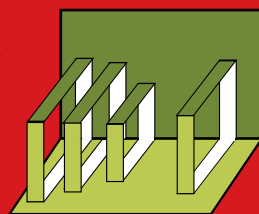

Ragassz rajzlapot a 17. és a 20. oldalra. Vágd ki a figurákat és a 19. oldalt. A keresztvonalnál hajtsd kettőbe, majd a vastag szakaszok mentén vágd be. Állítsd derékszögbe, és húzd előre a kis füleket. Ezekre ragaszd a szereplőket, a három pufókát és Kucsmás szomszédot. Olvasd el meséjüket a 21. oldalról, majd próbáld elmondani.

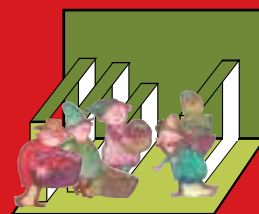
SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

1.

2.

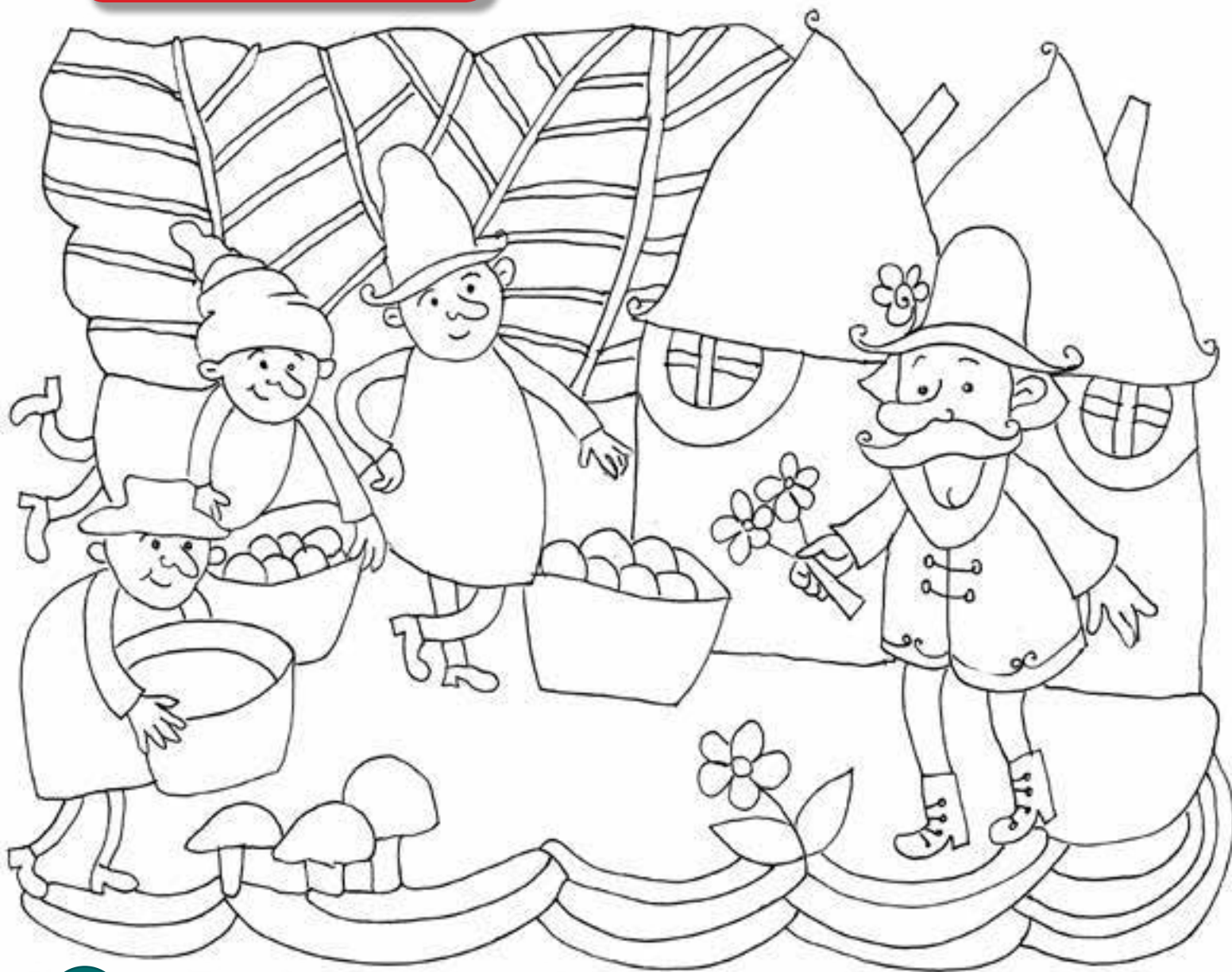

3.

Színezd ki a három pufókát
és Kucsmás szomszédot.

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

Kucsmás szomszéd

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy suttogó erdő. Az innenső szélén élt három pufóka: Zsombor, Zsurló és Boróka.

Takaros kis házat rakott magának mind a három. A házakban jó száraz kamrát építettek, oda halmozták egész nyáron a téli-revalót. Zsombor főleg a számócát gyűjtötte, Zsurló a vadcseresznyét, Boróka meg az édes gyökeret. A tanyájuk köré léckerítést ügyeskedtek, így aztán nem féltek semmitől.

Az erdőn túl élt Kucsmás szomszéd, a magányosság barátja. Hiába csalogatták a pufókák, nem költözött át hozzájuk.

– Mihez kezdenék én ott a kerítések között? Nálam a kertnek nincs határa, nincs kapum, amit kulcsra zárjak, szabadon járok, mint a szél. Megszáritom a tavaszi kucsmagomba-termést, s azon élek egész évben. Ha meg-szomjazom, ott a patak, ha jön a tél, behúzó-dom a házamba. Nincs gondom semmivel.

Így zajlott az élet erdőn innen és túl.

Híre járt egy tavaszon, hogy Kucsmás szomszéd vidékén nagy a szárazság. Hetek óta egy csepp eső sem esett.

– Ha nincs eső, nincs kucsmagomba – borongtak a pufókák. – Mi lesz azzal a különccel élelem nélkül? Nem hagyhatjuk magára a bajban!

Gyorsan hazafutottak, hogy szemrevételezzék a kamrák kincseit:

– Ez a legnagyobb szem számócám... – nyelt egy nagyot Zsombor. – A születésnapomra tartogattam... Mit tegyek, nekiadom!

– Egy egész fürt vadcseresznye... – szippantott mélyet Zsurló. – De jó illata van!... Mit tegyek, nekiadom!

– Egy igazi édesgyökér... – sóhajtott Boróka. – Még nem is kóstol-

tam... Mit tegyek, nekiadom!

– Majd gyűjtünk a nyáron másikat! – biztatták egymást, miközben lihegve gurították-cipelték adományaikat a suttozó erdőn keresztül.

Esteledett, mire Kucsmás szomszéd házához értek. Csöndben letették az ajándékokat a küszöbre, és hazasontak.

Nemsokára hazaérkezett Kucsmás szomszéd. Egy szál gomba nem sok, annyit sem talált egész nap. Az ajtónál belebotlott az ajándékokba.

– Hát ez meg mi?!... Ennivaló! Méghozzá csupa olyasmi, amit a pufókák szeretnek!... Megegyem?... Vagy elvigyem nekik?... Megeszem! Nem, mégis elviszem... Megeszem!... Elviszem... Megeszem! Elviszem!... Elviszem és punctum!

És Kucsmás szomszéd felnyalabolta a szamócát, a vadcseresznyét meg az édesgyökeret, és visszacipelt mindent Zsombor, Zsurló és Boróka ajtaja elé.

Volt nagy csodálkozás reggel, amikor a pufókák megpillantották a madárlátta ajándékokat meg az ébredező Kucsmás szomszédot. Mindenki egyszerre mesélte a másoknak, hogy mi történt.

Testvériesen elosztották, és megreggelizték az adományokat, aztán újból nekiindultak, hogy hazakisérjék Kucsmás szomszédot.

Fele úton járhattak, mikor: potty, potty, esni kezdett az eső. Olyan gazdag kucsma-

gombatermést hozott az a tavasz, amelyet még a dédapák sem láttak!

Kucsmás szomszéd meg a pufókák azóta is ott élnek a suttogó erdő innenső meg túlsó oldalán. A pufókáknak van kerítésük, Kucsmás szomszédnak meg nincsen. A pufókák mindent kulcsra zárnak, Kucsmás szomszéd meg szabadon jár, mint a szél. A pufókák együtt érzik jól magukat, Kucsmás szomszéd meg egyedül. – De azért jó szomszédok, és számíthatnak egymásra.

Ha nem hiszitek, kérdezzétek meg őket!

FODOR SÁNDOR

A csábász

Kukucsi mélyen bent járt az álmok országában, ahol – úgy látszik – trombitásként szolgálta a köz javát, mert igen horkolt. Olyan erősen, hogy Csipike még a kint pörlekedő Szél hangját se hallhatta tisztán, pedig mintha valamivel hangosabban fújt volna, mint máskor szokott.

Biztosan örömeiben hányja-veti magát a Szél – gondolta Csipike.

Időközben mintha Tipetupa hangját is hallotta volna, de valahányszor jobban odafigyelt, Kukucsi behorkolt a szélzúgásba.

Valahányszor tapasztalnia kellett, hogy semmi sem tart örökké, Csipike mindig elégedett volt. Csak most fogta el az aggodalom, amikor Szél elvonult. Odakint elcsendesedett a világ, az ide-oda ringatott ágak és az össze-vissza libegtetett levelek békésen pihentek.

Előbb-utóbb Kukucsi is abbahagyja a horkolást – gondolta szomorúan Csipike.

Azért volt szomorú, mert ha Kukucsi már nem horkol, akkor csend lesz, és a csend fájni fog. Legalább Madár zendítene rá, ami-re nem sok remény volt, mert a reggeli dal

ideje lejárt, és ki tudja, merrefelé repdes azóta az énekes.

Madár éppen nem repdesett. Derűsen szemlélte az Óriásnagy Bükkfa ágáról a Tisztást. Nem a csendért volt derűs, hisz meg-

szűnt a Szél zúgása – a Kukucsi megbízható horkolása nem hallatszott fel hozzá –, és nem is a Csipike bánatának örvendezett, hisz sohasem volt kárörvendő. Attól volt derűs, amit látott. Csakhogy azt, ami a Madár szeme előtt történt, Csipike nem láthatta, mert odabent kuporgott az odújában, egy fél mogyoróhéjon. Ment volna is ki a Tisztásra, meg nem is. Vágyott arra, hogy körülnézzen, hogy megsimogassa Légyölő Galóca kalapját, amelyre Tipetupa leszállt, de félt is a reá váró látványtól. Félt attól, hogy Tipetupa hűlt helyét kell szemlélnie, mert a Szél biztosan nem egyedül vonult el, átfogta a kicsi tündér karcsú derekát, belekapaszkodott az ernyőjébe, és... huss!

Akkorát sóhajtott, hogy Kukucsi majdnem felébredt tőle. Réz Úrra pillantott.

– Magunkra maradtunk, Réz Úr – szólalt meg halkán, hogy ne zavarja az alvó Kukucsit. – Itthagytott bennünket.

Réz Úr – szokása szerint – nem válaszolt. Csipike azonban úgy vélte, hogy ő is bánkodik.

– Látom, némán szenvedsz – mondta –, pedig téled el se búcsúzott! – és a búcsúra

gondolva akkorát, de akkorát sóhajtott, hogy ettől már tényleg felébredt Kukucsi.

– Hát te mit csinálsz itt? – nézett nagyot, mert Csipike napközben nem szokott a lakásán kuksolni, kivált nyáridőben, amikor nem esik az eső.

– Ülök – válaszolta Csipike tömören.

– Hát a másik hol van?

– Miféle másik? Mi az, hogy másik? – nézett rá mebotránkozva Csipike.

– Az a kis Hogyismondják Libeluba.

– Az nem Libeluba, hanem Tipetupa. És elment. Itthagyt bennünket...

Az álmos Kukucsi egyszerre úgy felfrissült, mintha hideg vízzel öntötték volna le.

– Elment?! Sose hittem volna! Hogyan?

– Úgy, ahogy jött. Megérkezett az a... tudod te. A vőlegénye. Tipetupa magasra tartotta az ernyőjét, és – huss! Elszálltak együtt oda, ahonnét...

Kukucsi gyanakodva hallgatta barátját.

– És te integettéssel neki?

– Integettem volna, de... (Csipike csak ekkor jött rá, mennyire udvariatlan volt, amikor nem integetett a távozonak).

– Biztos nem volt tiszta zsebkendőd.

– Nem azért. A kalappommal is integettem volna, de nem volt kinek.

– Olyan gyorsan elvitte őt az őszi szél?

– Nem is az őszi, hanem a nyári. És nem tudom, milyen gyorsan vitte őt el.

– Hát nem láttad?

– Nem én. Nem akartam látni, amint a Szél megöleli és felkapja. Elbúcsúztunk, nagyon szépen elbúcsúztunk, és egyszer csak azon vettem észre magam, hogy itt vagyok. Hallottam a Szél zúgását, aztán csend lett. Kinek intettem volna? Neked?

– Nekem akár most is integethetsz, de én azért körülnézek.

Csodának csodája, nem az éléskamrába ment körülnézni. Kilépett az odúból, de nyomban vissza is tért.

– Mi az, már körülnéztél? – csodálkozott Csipike.

– Nem néztem, csak pillantottam. Vehe-
ted elő a zsebkendődet, vagy integethetsz a kalappoddal.

– Neked?

– Tipetupának. Odakint üldögél a Tisztáson. De azért légy óvatos: összetörte az ernyőjét, nehogy hozzád vágja!

Csipike felpattant, és kiszaladt a Tisztásra. A pipacsmellényes tündérke ott ült, ahol hagyta.

– Tipetupaaa! – kiáltotta. – Várj, mert jövök!

Egy iramodással hozzá szaladt.

– Nem mentél el?! – ujjongott Csipike. – Velünk maradtál?

De Tipetupa hátat fordított neki.

Kukucsi érdeklődve közeledett.

– Reám haragszol? – kérdezte Csipike ijedten, de Tipetupa nem válaszolt. – Igazán reám haragszol? – kérdezte ismét, de Tipetupa helyett Kukucsi adta meg a nyugtalanító feleletet:

– Persze, hogy rád. Nem látod? – most már ő lépett Tipetupához. – Mi történt, hogyúgymondjam, kedves Tipetupa? Nekem igazán megmondhatod. Ismersz.

– Neked meg is mondom – csilingelte sírósra álló hangon Tiptetupa. – Mert te kedves vagy hozzám és jó, nem úgy mint... mások!

Csipikét a guta környékezte. Kukucsi a kedves, a jó... Meg kell bolondulni!

– Ez nálam ugye megvan, hogyúgy-mondjam – pillantott sandán Csipikére Kukucsi. – Mondd hát, mi történt?

– Elhagytak! – mondta Tiptetupa, és kis szája lefelé görbült.

– Az a... hámos? – kérdezte felháborodottan Kukucsi.

– Miféle hámos? – nézett rá értetlenül Tiptetupa.

– Hát Szél... a vőlegényed!

– Csak volt – emelte fel a fejét büszkén Tiptetupa. – Kiadtam az útját.

Kukucsi pislogott.

– Én már hozzád is buta vagyok, kedves Tiptetupa. Az imént még azt mondtad, hogy elhagytott.

– Nem ő! – toppantott mérgesen Tiptetupa. – Más! Idejött, hogy elbúcsúzzunk, és akkor én elbúcsúztam, és olyan jól esett a búcsú, és vártam, hogy ő is búcsúzzék el, gondoltam, mind csak búcsúzni fogunk, de ő faképnél hagyott. És én sírtam, és akkor jött a Szél, én pedig megmondtam neki, hogy felőlem akár jöhet is, mehet is, mert nem tud búcsúzni, és akkor összetörtem az ernyőmet, ő pedig elment.

– Hallod ezt?! – nézett szemrehányóan Kukucsi a boldogan szégyenkező Csipikére, majd tőle szokatlanul erélyes hangon hozzátette: – Elválasztottad a vőlegényétől, te csábász! Most már tudom, mi a kötelességed!

– Így a jó! Így a jó! – helyeselt neki Madár az Óriásnagy Bükkfa ágáról.

A ti Csipikétek

Ardelean Krisztoffer,
Szatmárnémeti

Szárnybontó

Kovács Teréz,
Oroszhegy

A tavasznak
nincsen párja,
minden ember
nagyon várja.
Munkálkodnak,
szorgoskodnak,
örülnek a szép
tavasznak.

Vincze Szende,
Szilágypánit

**Boér Noémi
Andrea,**
Dés

Elment a tél, és újra fel-
éledt a természet. Rügyeznek
a fák, visszajöttek a vándor-
madarak, felébredtek az álla-
tok. Most már mondhatjuk,
hogy itt a tavasz.

Vita Adrienn, Disznajó

Gyere, tavasz,
várva várlak,
hozz zöld ruhát
fűnek, fának.
Gyere, fű,
menj el, hó,
nincs már nálunk
semmi hó.

Virágzik a hóvirág,
virágzik a tulipán,
ennyi nekem már elég,
tűnj el, tél, tűnj el, tél!

Szabó Anna,
Csíkszentdomokos

Tóth Vivien,
Marosvásárhely

Varga Loránd,
Dés

Bementem az erdőbe
málnát szedni. Láttam
egy nyuszt. Bolyhos
farkú, fehér bundájú,
szép nagy fogú volt.
Nini, fűvet eszik ez a
kis nyuszi! Meglátott és
elfutott.

Kurkó Veronika,
Csíkszentdomokos

Limbes-lombos fák között
találtam egy kisnyuszt.
Hazavittem, megettettem,
megitattam, jóllakott.

Fehér Ágota, Kolozsvár

Dragoş Alexandra, Varsolc

Kupás Márk,
Margitta

Vadas Nikolett,
Zilah

Mátis Ilona tanító néni
mocsolyai osztálya:

Egy nap madárccicsérgésre
ébredt a reggel,
megnyugtató érzés,
mi betölt szeretettel.
Pillangók repülnek,
lilák, rózsaszínek,
kicsik és nagyok is
nektárt gyűjtögetnek.

Boros Regina

Madárdal lengi be a tájat,
Az ember még a téltől kába.
De a természet, lám, felébred,
Virágok nyílnak,
Csak ki kell nézned.
Hóvirág, ibolya, krókusz,
A sok virágtól már bódulsz.
Napfényben fürdik

minden virág,
Kizöldül már az egész világ.
Csapó Nikolett

Zengi a nép, zengi a nép
A tavasz dicséretét.
Ó, szép tavasz, ó, szép tavasz
Ott van már minden ágon.
Virágok, virágok,
Ott csüngnek minden ágon.

Tolnai Boldizsár

Csipike postája

Megvan még a januári Szivárványban közölt év-körhintád? Nézd meg rajta, milyen április? Ábrándozó. Beszippantja a virágok illatát, és arra gondol, akit szeret.

Én Típetupára gondolok, és rátok. Típetupától cuppanós puszit, tőletek rengeteg levelet kaptam. Lássuk csak, emlékszem minden levélíró nevére, csoportjára, osztályára?

Iszlai Sára Erzsébet, Héjjasfalva; **Zsebe Jázmin**, Bánffyhunyard; **Albert Nikoletta**, **Albert Bence**, Csíkszentdomokos; **Kiss Apolka**, Szilágybagos; **Topor Anita**, Búzásbesenyő; **Ozsváth Ágota**, **Barát Csilla**, Marosvásárhely; **Csutak Boglárka**, **Benkő Boróka**, Sepsiszentgyörgy; **Román Sarolta**, Négyfalu; **Balla Boglárka Katalin**, Hadadnásd; **Balla Csenge**, Lele; **Bálint Janka**, Erdőcsinád; **Mészáros Péter**, Bogdánd; **Tordai Dániel**, Székelyszenterzsébet; a kolozsvári Napsugár Óvoda; a szamosújvári Sünike Óvoda Katica csoportja; a tordatúri óvoda; az aradi Csiky Gergely Főgimnázium II.; a marosvásárhelyi G. Coșbuc Iskola I. B osztálya; a zimándújfalui, a csíkdánfalvi előkészítő; a tordai I. E; a csíkmenasági I.; a zabolai I. B; a dési I.; a lövétei II. B; a szalárdi I. B; az ákosfalvi II. osztály; árpádi, magyarlapádi olvasóink.

• **Kuzsma Andrea** és **Gönczi Tímea Melinda** középcsoportosai a nagyváradi Szent László Római Katolikus Óvodában örültek a szebb-nél-szebb állatos bélyegeknél, és gondosan táblázatba gyűjtötték őket.

Vágd ki az utolsó bélyeget, ragaszd a gyűjtőlapra, és csoportoddal vagy osztályoddal közösen, névsorral együtt küldjétek el nekünk! Ajándékokat évzáróig megkapjátok.

E lapszám
támogatója:

● Mikor kezdődik? – Ferencz Erzsébet és Molnár-Gál Sarolta nagynyedi óvodásai nagyon várják már a bábelőadás kezdetét.

● Ciavoiné Létai Andrea tanító leveléből megtudtuk, hogy az élesdi előkészítő osztály szívesen hallgatja Tóth Ágnes verseit. Kedvencükben, a Szivárványban is mindig Ági néni versikéit keresik meg először.

Címlap:
KÜRTI
ANDREA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekek képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.

E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001

A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SÚC. CLÚJ S.C. NAPSUGÁR–EDITŪRA S.R.L. CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Kedves szülők, nevelők!
Köszönjük mindazoknak,
akik személyi jövedelemadó-
juk 2%-ával támogatják
a Napsugár Alapítványt.

Ha ebben az évben is méltónak tartanak a támogatásra, kérjük, töltsék ki a mi adatainkkal a 230. számú űrlapot, és küldjék el a helyi Pénzügyi Hivatalhoz. Az űrlap honlapunkról is letölthető:

www.napsugar.ro

Adataink:

Fundația Culturală Napsugár;

Cod de identificare fiscală:

7714627;

Cont IBAN:

RO16RNCB0106026613330001

Leadási határidő:

2016. május 25.

Köszönjük bizalmukat

és támogatásukat –

A Napsugár és a Szivárvány

Rajz-üzenet

Poszet Flóra,
Kolozsvár

Szövérfi Réka
Katalin,
Seprőd

Kerekes Kriszta
Mónika, Dés

Oláh Botond, Zilah

Pilbák Dóra,
Kolozsvár

Berszán
Bence Patrik,
Csíkjénőfalva

Ára 3 LEJ, 400 FT